

Timberwolves

Dit is het graf van Arnold Skuza. Mensen uit Zundert hebben net een bloemenkrans bij zijn graf gelegd. Hij is gesneuveld bij de bevrijding van Achtmaal en Zundert. Een jonge vent, ver van huis, helemaal uit Amerika.

Zo zijn er zo veel gesneuveld, ook van de groep waar hij bij hoorde De Timberwolves. De mensen van Zundert komen hier vaak, om terug te denken. Het verhaal van die mannen vertellen is niet eenvoudig.

Misschien is het beter te luisteren naar het verhaal van een eerste luitenant, ook van de Timberwolves.

Er is volop geschoten tussen de Duitsers en ons, waarbij ook mensen van de Timberwolves sneuvelden en gewond raakten. We hadden de tegenstand van de Duitsers verwacht. Een dag en een nacht lang bleven we constant vuren. Op een gegeven moment lagen de Duitsers in een sloot 25 meter bij ons vandaan. We maakten langzaam vorderingen.

We hergroepeerden om daarna verder noordwaarts verder te trekken, maar ondertussen moest ook een noodbrug worden aangelegd.

Toen we opdracht kregen om met vuren te stoppen werd het stil. Van de Nederlands Ondergrondse kregen we te horen dat de Duitsers zich hadden teruggetrokken en zo kwamen we aan in Achtmaal en ook in Wernhout. De Nederlanders vertelden dat er alleen burgers in Zundert waren. We waren verbaasd ... ze hadden te pakken gekregen van Duitse Officiers. Er zaten kaarten in en aantekeningen over de Duitse stellingen bij plaatsen in de buurt. We seinden alles door aan de andere legeronderdelen. Zo zijn veel mensenlevens gespaard.

Zo vertelde hij ook...

Op vrijdag 27 oktober 1944 om een uur of 4 's middags kwamen we aan in Zundert, het stadje waar Vincent van Gogh geboren is.

Op onze tocht naar Nederland had ik mijn broek opengehaald aan het prikkeldraad, net boven mijn knie. Er hing een lange lap stof langs laarzen naar beneden. Ik liep voor schut, terwijl de burgers van Zundert langs de straat ons toe stonden te juichen en in koor 'Thank You!' riepen. Die nacht kond ik blijven slapen bij een gezin met twee dochters. De meisjes hebben met naald en draad mijn broekspijp netjes gemaakt. Ik was ze heel dankbaar, maar kon ze nauwelijks bedanken, want 's morgens moesten we snel weer weg.

Na de oorlog moest ik nog vaak aan het voorval met de broek terugdenken. Ik kende hun naam niet eens. In 1994, toen de bevrijding 50 jaar geleden was, kreeg ik een aanbod om naar Europa terug te gaan om. Wij volgden dezelfde weg al bij de bevrijding en zo ontmoette in een jongen Nederlander. Hem vertelde ik het voorval met de broek en zijn mond viel open. Hij kende het verhaal ... hij kende het van de oma van zijn vrouw. Nog diezelfde dag ontmoette ik Jeanne, niet meer het jonge meisje van toen, maar net als ik al op leeftijd. Ze keek me lang aan "welk been was het?" Mijn rechter been, antwoordde ik meteen. Zij herinnerde het zich als de dag van gisteren en was trots. "Zij had de broek van een echte Timberwolf gemaakt!" Kon ik haar toch nog bedanken.

Verdere informatie:

http://members.home.nl/keesdebrouwer/wereldoorlog_II/12_timberwolves.htm

<http://home.kpn.nl/oostvogels.001/milit-eng.htm>

<http://timberwolves.studenten.net/eerstegevechtsweek.htm>

<http://www.strictly-gi.com/page86.html>